

Sy-li spěwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny jej.

Za staw sprócy
Napoj mócy
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spař mérny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džélaš
Wśedne dny;
Džen pak swaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebjes mana,
Njech ci khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kózdu šobotu w Smolerjez knihiczschezni w Budyschinje a je tam sa schwörtletnu pschedplatu 40 np. dostacj.

3. njedžela adventa.

Kol. 1, 12—15.

Nascha epistola je počna hnady a wježela. Se wschitkach słowow sbóžnu džakownu wutrobu czujemy. To je kaž khérlisch na wychschim chorje, spěwaný wot Pawoła, dokelž wě, schto je tón Anjes nad nim a nad tamnymi kschesczianami czinił. Nježu pak jich nashonjenja tež nashe? Duž džakujmy ho temu Anjeſej, so je noš tač wýško wobhnadžil.

1. Wón je naš hódných czinił k runemu herbstu w swjatych w swětle. Herbsto rěkashe tón kraj, kotryž běsche Bóh Abrahamej a jeho kymjenju blubil, do kotrehož běsche swój lud s Egipckéje s máznej rukú dowjedl, w kotrymž běsche kózdemu splahej jeho wěsty džel psches lóž pschipokasal. Tutož zohnowany kraj bě Israelskemu ludej luby a drohi, niz jenož kaž je kózdemu ludej jeho wózny kraj luby, ale dokelž běsche jemu wobhwědczenje, so je Boži wuswoleny lud; tón kraj bě jemu sawdawki a rukowanje Božej hnady. Tehodla běsche mjes wschitkimi khostanjemi, s kotrymž chyzsche Bóh njepožlušnosće swojego luda domapytacj, najwótrische a najžuromische to, so jón s tuteho kraja wustorezi a mjes pohanow rosproschi.

A tola je tuto herbsto Israela se wschitkej swojej krasnosćzu a lubosnoſćzu jenož blabe snamjo njesachodneho, njesmasaneho a njeswjadneho herbsta, kotrež je Bóh swojim swjatym w njebjiebach shował. Tamne herbsto stejsche pschi wschitkim Božim zohnowanju tola pod pokležom

sachodnosćze, kotrež hręcha dla na wschitkach stworjenjach leži; wójna a drohota, khorosće a czwile, staroscze a nisy, čerpjenje a kymjercz swój pucž tež do klobjeneho kraja namakachu. Ale w kraju njebjeskeho herbsta, do kotrehož hręchne skazjenje nastupicj njemόže, je kwtlo bjes czemnosćze, wježele bjes sruđobu, živjenje bjes kymjercze. A tamne hydlenje Bože w swjatniz templu, kotrež bě pobožnym tač drohe, so wusnachu: Kaf lubosne ſu twoje wobydlenja, Anjež zebaot! Tedyň džen w twojich pschitwarkach je lepschi, dyžli hewak tawsynt, — běsche tola potajne a njebe pschirunacj s tym krasnym sjenjenjom, hdjež tón Anjes w njebjeskej swjatniz mjes swojim ludom khodži a ho widzecj dawa wot woblieža k woblicžu. To je to herbsto swjatych, so dyrbja k njemu pschinč a pola njeho wěczne wostacj a shonicj a woptacj, schtož žane woko njeje widžalo a žane wicho njeje klyščalo a do žaneho člowjeka wutroby njeje pschisčlo, schtož pak je Bóh pschihotował tym, kotsij jeho lubuja.

Ale kyměm dha ho nadžijecj, so tuto herbsto jemu nastupimy, kym dha jeho hódni? Tuto herbsto ſebi my njejkym ſałuzili, wono je dar Božej kmilnosćze. Duž džakujmy ho temu Wótzu, so je naš k njemu hódných czinił. Tehodla

2., je wón naš wutorhnyk wot wyschnosćze czemnosćze a naš pshestajil do kralestwa swojego lubehho Szyna. Wot teho dnja, so je ferschta czemnosćze prěnjeju člowjekow sawjedl, so bushtaj jemu požlušchnaj, je wón na wicho čelo móz dobył, a zyke člowjestwo bu

emu poddane. Wjele jich wschał je, kotsiż njewjedża, kajemu knjezej kluža, kał założne rječasy noscha. Tako khat wot spocžatka a lebny sawjednik je satan jich myžle sažlepil! so ménja, kał sbožowni a swobodni budža, budža-li po swojich lóscach živi a cžinicž, schtož bo jich wutrobje spodoba. Tak njepósnaju, so ſu wotrocžy ſkaženja. Ale w tym dyrbja tola wschitzu cžezki pschah, pod kotrymž steja, ſacžucž, so je psches hréch kmjerez na wschë cžlowiske džecži pschischka a so tej wucžeknycž njemóža. To je ta wyschnoſež cžemnoſež. A ſ teje je Bóh naš wutorhnýl, jało wón swojego Šsyna pózla, so by tón cžertowſte ſkutki ſkaſyl. Tón je nad ferschtom cžemnoſež dobył a naš ſ jeho možy wužwobodžil, so ſmy nětko Jeſužowi a móžemy w jeho kraleſtwje pod nim živi bjež a jemu klužicž.

Njebjeske herbſtwo je hiſhcze pschichodne, ale do kraleſtwia Jeſom Khrystu ſmy nětko hižo pschestajeni. To je ſo ſtało w naſhej kſchczenizy, a k ſbóžnemu ſhonjenju wo tym pschińdzechmy, jało ſo ſ zyłej wutrobu k ſwojemu Sbóžnikę wobrocžimy a jeho we wérje ſapschimyčmy. Kał ſrudnje tola je, hdžez kſchczeniyan ſwojego krala njepósnaje a jemu klužicž nochze, pał dokelž ma brjuch ſa ſwojego boha a ſwoju cžescž pyta w hanibje, pał ſo ſebi kħwalbu ſe ſwojeje ſamħneje prawdoſeže cžini, kotaž je tola psched Bohom kaž womaſana draſta, kiž jeho nahotu wodžecž njemóže! Schtóż pał je w Božim kłowje ſbóžnych cžinjazu wérnoſež namakal, komuž je wutrobne wjeſele, roſež w póſnacžu Boha ſwojego Sbóžnika, schtóż ſa tym ſteji, ſo by Khrystuža pschezo kručiſho ſapschimył a w nim namakany był, tón móže tež ſ džakom wuſnacž: Bóh je mje wutorhnýl wot wyschnoſež cžemnoſež a mje pschestajil do kraleſtwia ſwojego Šsyna. To wschitko pał bě jenož móžno

3., psches wumóženje ſ krwju Jeſom Khrysta. Hdžz bě ſchtó do wotrocžkowſta njevóniſtwa padnył, móžesche ſo wón ſe kłeborom a ſlotom wot pschecžela wukupicž; hdžz ſchtó w cželnej nusy ſdychuje, móže tón abo tamny jemu ſnanu ſ dobrej radu abo ſe ſkutkom pomhacž. Ale ſ wotrocžkowſta cžemnoſež nam žadhu cžlowjek njemóže wupomhacž, tu móže pomoz jenož wot teho pschińcž, kiž je ſnamjo njewidomneho Boha, tón préninarodžený pschede wschitkimi ſtworjenjem. Tón je we węžnej ſmilnoſezi ſo cžlowjek ſčinik a ſo ſa naš woprował a ſ tym winu naſchich hréchow ſaplačił a naš ſe ſmjercze a ſatamanſtwa wukupił. Na nim mamý nětko to wumóženje. Šsy tež ty teho ſameho dželomny? Njeſþyli hiſhcze winu ſwojego hrécha póſnał a ſacžuł, ležiſh-li hiſhcze w ſpanju lohkoſmyklenoſež, prajiſh-li: ja ſym bohaty a mam do wole doſcz a njepotriebam ničoho, runjež ſy tola tał hubjeny a wobžarujomny a kħudy a klep̄y a nahi; njeſþyli ſebi hiſhcze žaneje ſtaroſeže hrécha a ſuda dla cžinik, dha ſy ſo ſam hiſhcze ſi tuteho wumóženja wuſamkył a tebi njeſroſymlive potajnstwo wofstanje, hdžz Pawoł tu rjeknije: na nim mamý to wumóženje psches jeho krej. Cžuiesch ſo pał winowath psched Bohom, póſnajesch, ſo ſy Boži hněw ſažlužił a ſo ničjo nimasch, ſi cžimž by jón wotwobročiež moħł, daſch ſo w tajkej ſwojej nusy poſkaſež na Khrystuža jało na to jehnjo, kotrež ſwēta hréchi njewe, wérish jemu, ſo je ſwoju krej pschelak k wodawanju tež twojich hréchow: Duž ſy móž jeho krwě a troſcht wodacža ſam na ſebi ſhonił a móžesch ſ Davitom rjeknycž: Derje temu, kotremuž pscheſtupjenje je ſpushežene, kotremuž hréch je pschikryt.

Wysoko je Bóh naš wobhnadžil. Wyschnoſež cžemnoſež naš wjazy njetraſhi, ſ Bohom wujednani ſmy živi w hnadnym kraleſtwje naſheho Sbóžnika, ſ wjeſelej nadžiju hladamy na herbſtwo ſwiatyh w ſwētle: Džerž, schtož masch, ſo by nichtó twoju kralu njewsał.

Hamjeń.

M. w Hr.

Adventski džak.

O luboſež psche wſchu měru,
Kał cži doſcz džaka dam
Sa wschitku wótznu ſwēru,
Kiž wschēdne wužiwam?

Ty na mnje wužypujesč
Roh ſwojich dobrotoř,
Mje kitasč, pschewodžujesč
Psches klužbu jandželow.

Měj džak, ſo wutorhnýl
Buch ſ putow cžemnoſež,
Psches Khrysta wumoženy,
Šym w jeho kraleſtwje;
Wón ſa mnje w ſmjercži pobý,
Krej ſa mnje pschelał je,
S tym živjenje mi doby
A hréchow wodacže.

Duž cžini Wótz, ſo hódný
Šym herbſtwo we ſwētle,
Hdžz jało nowo-ródný
Nětk ſwjecžu živjenje;
Mi prawdoſež Khrystužowa
Te hréchow pschikryče
A moja draſta nowa,
Kiž hnadi ruſuje.

Nětk ſym ja džecžo Bože,
Mam Wótz a we njebju!
O hdžz je wjetſe ſvože
Tow w ſwēcze ſa duschu?
Mi kčeje Boža hnada
We mojim Sbóžniku,
Duž troſchtne duschha hłada
Nětk ſ njebju ſ dowěru.

Njech, Wótcze dobrocžiwy,
Sa tajke ſmilnenje
Šym pod tobu nětk živj
We twojim kraleſtwje;
So klužu tebi jeno,
Moħł ſo cži ſpodbacž
A ſwjecžicž twoje mjeno,
Cħzył Ducha móž mi dacž.

Sa ſwoje woſydenje
Wſmi moju wutrobu,
Ja wudebił ju rjenje
Šym ſ wěru, poſluto;
Tu luboſež ſ tebi hréje,
Cži wrota wotanka,
W njej džaka róža kčeje
Sa hnadi psches Khrysta.

Duž pój, adventski kralo,
Ty luboſež njebeſka!
Hlej, džaſnih wopor paſo
Cže wita wutroba;
Sslyſh we njej „hoſianna!“
Hlej, hotowa je cjer;—
Duž pschińdž se ſwojim manna,
Mi daj ſwoj ſbóžny mér!

K. A. Fiedler.

Domiſnje bliže.

„Jedyn starý knies a jedyn ſchulſki hólcežez hromadże w ſeleſnicz-nym woſu ſedzeſchtaj. Tón hólcežez běſche w proſdninach poſa ſwojeje woſki na wopycze pobyl. Zeho nan njebe ſwojy pschi ſiwjenju, a macz wjedziſche domach hospodařtvo, ſ kotrehož woteńcz njemožeshe.“

Tón starý knies, wulli pscheczel džeczi, njeſeſche ſwoje wjeſele nad tym pěknym a ſrěčniwym hólcežezom a ſo pilnje ſ nim ſa- batwieshe.

Sa něchto čaſha to džeczo ſ woknu ſtupi, na starza ſmějko- tajy hladashe a džeshe: „Nětko dyrbju jowle ſtač a wonhlaſacž. Woſ jow krajinu hižom ſnaju. Nětko njejkym wjaz daloko wot naſheje wžy a wot ſwojeje macžerje.“

Zeho wocži ſo blyſtečeſtej, jako powjedaſche, ſak jeho macz čaſka a ſo wjeſeli, hdž wón pschińdže.

„Njedyrbjal ja tež tajki bhež, kaž tole džeczo?“ tón starz we ſwojej wutrobie myſleſche. „Njeměk tež ja ſ kóždym dnjom wjeſeſchi bywacž, ſamo pod czežemi starobu, dokež ſo domiſnje ſ kóždym dnjom bližu? Njedyrbala mi wutroba ſ radoſežu ſiwiſcho kapacž, hdž na to pomýſlu, kaž mi budže pschi dozpicžu tamnyh ſtronow? Niamam tež ja woſno, ſ kotrejž možu ſwoju domiſnu naſdala widzeč? Niamam ja Bože ſłowo? Njewidžu pschezo kruch njebeſeſkeje domiſny, hladam-li we wérje do njeho? O ja hiſteče doſlo wſho njewidžach, ſchtož ſwiate Bože ſłowo kraſne a nje- bieſke wopſchija a ſchtož mi wſchitko pschiſkuſcha, dokež je mi to moj luby Šbóžnik ſaſkužil!“

F.

Wjeta.

„A džowlam ſemrjeteho pěñjerja Leopolda Schefera w Muža- kowje, kotrež bě doſlo lěta generalny poſnomoznik wjercha Bücklera byl, jedyn džen bur pschińdže a ſo ſ roſhorjenjom a naležnje prasheſche, w kotreym lěcze je to bylo, jako jich nan ſ wjerchom do Orienta pucžowashe; ſo je wón hižom na měſtečjanostwie pobyl, hdžez jeho na te kniežny poſasach, a ſo wot ſhonjenja praveje lětneje licžby wjeſe wotwiſuje.“

Runjež ſo ſpodžiwaſyh nad tutym požadanjom, tola jena ſ tych kniežni pscheczelniwje ſnapſhеcžiwi, ſo chze jemu lubjerad poſkužiſč, a ſo ma runje tu knihu, kotrež je jejny nan wo tym ſpišaſ, w rukomaj. „Kaž mózeče jowle na titlowym ſkopjenu czi- tacž, dobrę pscheczel, běſche to w lěcze 1842.“ Š tým wona temu muzej tu knihu do rukow da.

„Ně, ně, to je pschecžiſchežane, to je pschecžiſchežane!“ burik wuwoſa, wiſhnijobruny bywajzy.

„Ale cžeſo dla dha je Wam to ſ zyla tak naſežaze, tu lětnu licžbu wjedzeč? ſo ta kniežna wopraſcha.“

„O rjeknje mi ſ luboſci, ſo je to 1840 bylo,“ tón muž proſheſche, „ja ſhym ſo wczera ſe ſwojim ſuſodom w korežmje wo džeſeſč hotowych tolež wjetowal, a te ſhym nětko pschěhral!“

„Wasche njeſbože wutrobiſje wobžaruju“, ta dobročiwa kniežna ſnapſhеcžiwi, „ale w mojej ružy njeleži, tu podawisnu, ſo ſo wjercha Bücklerowe pucžowanje do Orienta w lěcze 1842 wotmě,

pscheměničž. Ale wſmicže ſ teho tón wužitl, ſo nochzeſe w ſiwi- nju ženje ſaſo hracž ani ſo wjetowacž. Woboje mjenuju ja ſphyto- wanje bójſkeho pschedwidženja.“

F.

Sbudženje.

(Spitta.)

Njech tež pucž je daloki
Tara wobčežny, ſ
Njech naſch khód tu na ſemi
Te ſnadž wofstudky:
My ſhym tola wjeſeli,
Njeprachamy ſo,
Šchto móz naſcha docžini —
Naſam je Jeſuſ wſho.

Teho dla ſhym ſtrosktny tu,
Ssměm ſo dowěrič.
So moj knies mi na pucžu
Njeda ſauſtlicž.
Duž tež móz chze husto doſež
Zyle ſhubicž ſo,
Wěm wſchak: tam njej ſtysniwoſcž,
Hdžez ma duschha Toh'.

Kiž mohl wođu ſpodžiwnje
Se ſkal wudhrieč,
Rapakam ſam pschikaže
Sſwojich ſežiwič,
Kiž mohl ſkibku podajo
Czrjodž naſycečiž —
Njemohl tón eži hubjenſtwo
A ſbožu wobrocžiž?

Schtož wſchě ſwětih džerži ſam
W ſwojej prawizy,
Bjes joh' wole wloſka nam
S hlowy njeſadny,
Kiž wſho krafzne wuwjedže
Hacž ſ najmjenſchemu —
Mohl drje tón bjes ſmilnoſcž
Bycž mi ſlabemu?

Kiž je njebojo wotewrū
W ſamej luboſci,
Kiž je ſhwěru poſtaſiſ
Cjer ſam ſ Wbžewi,
Hdžez nam město wobkhowa —
Mohl tón pschiſwolicež,
So na pucžu ſrudžby dla
Meli ſauſtlicž?

Ně, to cžinicz njebudže, —
Bóh je luboſny,
Džerži ſam, ſchtož ſlubil je, —
Duž ſo njebojmý!
Hdž ſak duschha w njeſbožu
Czini staroſez ſej,
Dha wſchak wocži poſběhnu
A lubom' Šbóžnik! —

Turij Bróſl.

Boži džiwi psches knota abo:

„Hdž je nuſa najwjetſcha,
Boža pomož pschiſhwata.“

Poſjedańčko wot Ž. Wjele.

Wſhomudry móznař a wođer njebeſhov a ſemje je hižom w ſtaſtarſku ſwěrjata na ſlužbu ſklaſ, paſ cžlowjeka ſiwič, paſ cžlowjeka ſkaſyč. Tak ſiwiachu rapaki Božeho muža Heliaſa pschi režy Krit, noſcho jemu mjaſho a ſhleb. Tak ſuſachu cžerwje Anti- očha, helleſkeho muža, na ſmjerutym ſložu, ſerizy wot njeho pschi ſiwiym cžele.

A tež na druhe ſpodžiwné ſlužby ſu byle ſwěrjata ſkane. Abo njewěſče traſch, ſo dyrbjeſche rybiſko ſonaža požrjecž, ſo by potom kroblischo na ſh lud ſchol? a njewěſče ſnadž, ſak dyrbjeſche laſtojčka nanej Tobiaſeji na ſhwili widzeńčko ſkaſyč, ſo bychu poſdžiſcho džiwiwe wođenie Bože ſ kroblu widželi?

A tak hiſteče dženža Bóh wſchelake ſwěrjata do ſlužby bjerje, huſežiſcho ſhano, hacž by ſwět myſlik a rjekl. To paſ, ſo je hdž ſazpjeny knot po Božej woli cžlowjekoj ſi cžebnoth pomhal, to nochze ſo niſak ſ wérje podobne ſdacz. A tola je ſo to woprawdze poſa ſtaſo.

Do teho cžaſha, hacž Budhyska bitwa telko wžow ſkaſy: paſ na kruchi storha, paſ na popjeſ ſpali, ſtejeſche w Boshezach khežka nimale na ſonzu wžy, hdžez tam dženž druhe twarjenje ſteji. W tým ſtatočku bydleshe pobožny, ale tež tradawý ludzik: nan a macz a jenutki ſhynk, hiſteče w ſuſniczých kroblatý hólček. Nan běſche ſkaſar a macz běſche pschelča. Pschi domčku mějachu

W sahrodze neschto szadowych schtomow, a khetry fruch wote wóz male najate pólko. S modlerskej duschu a s pilnymi rukami běchu pschi zynej khudobje społojne živi. Ale kaž ho to rady tak ma, so na duschnych ludzi s njerědka kschiz pada, ho na nich tež njehoda dónđe. Manej walichu pschi skalnym džele na stopu kamien, czehož dla dyrbjesche thđzenje dolho bjes warby hedžec. A k temu ho sta, so kosa, hdz ju macz rano podejicz pschiindze, ležesche pschestrjewski nohi a bjes dycha symna. Ta njewarba sa wjèle njedzel a někto ta ksyyna smijercz bě sa tych wbohich khudzinkow horjo. Alle na jenym horju ho malohdy staji. Tako by rjek, so njejsku eži wbosy tak fraženi dozej, sbichu jim kruph jich fruch žita a jahlow a lenu na khudym pólku.

A k temu to najhbrsche pschiindze. Młodemu kuzodej běchu wot jeho semréteho nana ſem požczene žito a pjenesz dołžni. Tón bě byl dobreje wutroby muž, a běsche jím w drohocze požczuju pomhal. Tón kyn pak běsche hinaſkeje dusche. Runy pucz, jako bu po njeboh nanje wobžedzer kubla, chzysche wón khudzinkez khězku a sahrodku sa znadny pjenesz měcz. To wiżate twarjeniczko chzysche spotorzac̄ dac̄, so by mohł se ſwojich wołnow lepje do dola widžec, a tu sahrodku budzishe rad k ſwojej sahrodze pschiwſal. Alle tón khězkar bě jemu runje prajil, kaž něhdy winizař Nabot kralej Akabej: „Njedaj to Bóh, so bých někomu wózow herbſtwic̄ko pschedał.” Wschitkeho horja, kž khudicha jene do druheho trjechi, nje běsche hrubemu kublerzej žel, ale witane pschiindze. We ſwojej ſtopopscherſkej duschi ſebi wón smyžli: Cžakaj, ty ſlepzo! Někto eži hinaš na tſechu ſkočzu. Manowe požczonki wupowem tebi. A dokelž džé njemóžes chzycie, ſaskoržu tebie do kniežich mozy. Duž pschedadža knježa puſlot a sahrodnū ſchlapku, so ja tak ſa ſwojim pschiindu. A pschi tym mi twoja wěz do rukow padnje, a wěſcze ſa tuni pjenesz.

A kaž bě tón nježmilny ſurowz pschi ſebi rēčał, tak bu. Duschnischki ludžo drje ſwarzachu na to a prajachu: „To je psched Bohom s hréhom.” Alle ſchto ežini ſebi tajfile bohac̄k s ludžazeje hańby? Albo ſchto prascha ſo ſa Božim hněwom?

Knježa ſtajichu džen, na kotrymž dyrbjesche ſo khězka a sahrok ſe ſjawnym na pschemoh ſadženjom pschedac̄.

Kajka to placžita ſrudoba w tej khězzy! Kaf czěžne ſtorženje we reže tych wbohich! Hdze rada? Hdze ſmilnoſć? Hdze pomož?

Skóčnje ſo khromy nan ſchynkajo do města puſcheži, hdzjež běsche bohaty wuj wot danje živy. Teho ſpyta wo požczonku prožyc, so mohł hrosneho kuzoda wuplac̄ic, předy hac̄ traschny džen pschiindze, hdzjež dyribi ſo to ſudniſzhy nuczene pschedac̄e ſtac̄. Alle naſch wobžarujoſnih mužik tu ſe ſrudžbu ſhoni, kaž wěrnje to pschiſlowo praji: „Bohaty khudemu wuj do duri njeda.” Ju, do duri ſwojeho bydla tón ſlěborny wuj teho khudac̄ka puſcheži, ale do duri ſwojeje wutroby niz. Šchto chzyl to temu bohac̄kej rjez, byli czěžnijemu wuj po ſežicžka toleri požczit? A wjetſcheje požczonki tón ſebi wuprožyl njebe. Alle to běchu podarmne proſtwy.

Syſly do ſo křebajo klasaſche njewuſkých ſajimař ſ holymaj rukomaj domoj, a ſkoržesche doma mandželskej, kaf je tam hubjenje pobyl. Někto bě požlednja hwězka nadžije na človiſku pomož wobimaj haſka, runje kaž hwězka we wětrowym ſtorku. Sa tsi dny budžetaj dyrbjecz ſ hřibjetom na ſwoju hospodku hladac̄.

Tako ſo wjetzoric̄ pocža, ſedžesche wona ſa pschafnym kołom a ronjesche ſyſly, so mohla ſebi ſ nimi k pschedenju macžec. A wón bě ſo ſdychujo ſtyknýwschi ružy k njej ſyňy.

Tedyh druheho ſpołojic̄ hladaschtaj: „Bóhlyknies wſchal na ſola njepuschci, byrnjež tež dyrbjeli ſe wóz.”

Mjes tym bě mały ſurk hishcze w sahrodze wonach. Na dobo ſkočzi wón do jſtwy, ſběhnywschi wjetzely hlož: „Hlejče,

nano a macži! Hlejče, ſchto mam! Šchto w sahrodze na nowym knotojſchežu bě! Tajkele žolte kroſchki ſym namakař!”

A ſchto bě hej naschol? To běchu čeſke khězorske ſlotki, kž bě ſnot ſe ſemje wurył. — Alle kaf běchu te do ſemje pschischle? Haj, ſchto mohł to rjez? To ſo da wſchelako hudadz. Alle trjechi to hudadje wěrnoſć?

W čaſhu ſydomlětneje wózny běchu jow khězorsky wojazy byli. Wěſche ſebi ſznamo žadyn ſ nich tudy te pjenesz pod jabłoni do ſemje ſchowal, a potom padnywschi w bitwje hej njebeſche po nje pschińc̄ mohł? Alle ſchto mohł to wjedžec? S wulkimaj wocžomaj hladaschtaj starschej na ſurkowym namař a džeschtaj: „dha námaj tola to knotojſchežo poſaz!” Nan roſbroji rucze tu ſnotowu hórkę, a hlej wſchal, to namařa hishcze tójschtu tych ſločzaných plazkow. Wěſče běchu te wjèle ſet pſchi ſchomje pod dornom težalo, předy hac̄ prawy čaſ dónđe, ſo dyrbjachu po Božej woli na ſwětlo won.

Szamo ſo wě, tón ſnot wſchal nicžo njebeſche wjedžał ani wo ſarytých ſlotkach, ani wo horjazej nuſy tych wbohich. Alle tón ſastarař w njebju, bjes ſotrehož wole njepadnje ſ tſechi ani tež wroblit, běsche to wjedžał. A teho dla ſjewi ſo to, ſchtož dowérne pschiſlowo praji:

Hdž je nuſa najwjetſcha,
Boža pomož pschiſhwata.

Wón pōzla to ſtworjeniczko w prawym čaſhu a da ſa tych wbohich tón tajny ſchaz wurycz. Někto móžachu nježmilnemu kuzodej wſchitke te požczonki wróczęc a potajkim božemje we ſwojim ſydlęſchku wostac̄.

Kaž běchu předy ſyſlowe žvřleschka ſchle, džechu tež wopjet. To žvřlenje njebe ſak ſyſkne a hórkę, ale bě džafneje radoſeje polne. — Njeſbože wunueža do wocžow plac̄; tola tež ſbože wuſabja we woblicžu rožu.

Člowjekej, kotryž ma čuežiwu duschu, póndu džakowne ſyſly, hdzjež ſo jemu wuryadna Boža wobrada dónđe.

Tak tež taj wot Boha ſ njeſboža wſataj ſpěwaſchtaj ſchęzedriwemu Wótzej, kž bě tak ſpodžiwnje pomhal, ſyſlujo wobaj wjetzely ſemſchaz hórek.

Wſchelake ſ blíſka a ſ daloka.

— W bližším thđzenju roſeſezelu ſo nowe bibliſke pucžníki na lěto 1910. Szobustawý knihovneho towarzſtwa je darmo doſtanu. Sa tych, kž hishcze ſobustawý njejk, placži pucžník 15 np. a ſu wone pola kniesow duchownych doſtac̄. My jón lubym ſerbam wutrobnje porucžam. Bibliſki pucžník dyrbjal byc̄ w kóždym ſerbskim domje jako pucžpoſkaſowat psches zyłe lěto ſe ſwětlymi pruhami Božeho ſlowa.

— Hdž ſo lubym hodam bližimy, hdzjež budže ſo ſaſo lubym hodowny ſchom w naſchich domach ſwěcžic, je wěſcze ſajimawe, ſyſhcez něchto wo historiji naſchego hodownego ſchom. Kaf ſtare je rjane waſchnje, wuphſcheny ſchom ſaſwěcžic? W Straßburgſkej chronizy ſ lěta 1605 drje ſo piſche: Na hodu poſtají ſo hodowny ſchom w Straßburgu w jſtach, na njón pōjſcheja ſo róze, ſ pižaneje barby wureſane, jabluka, zokor atd. A ſchthri lět-džefatki poſdžiſho piſche bohoſlowz Dannhauer w Straßburgu: Mjes druhimi ſwontownymi wězami, ſ kotrymž ſo hodowny ſwjetz džen husto bôle hac̄ ſ Božim ſlowom ſwjetci, je tež hodowny ſchom, kotryž ſo domach poſtají, ſo ſ popami a zokorom popojscha. Š wotſal to waſchnje pschiindze, njewém. Je dželzoza hra tola lepſcha hac̄ druhe wumyſlení. Pschi wſchěm tym běsche hodowny ſchom w 17. a 18. lětſtotku hishcze žadny hóscz wó jſtweje. Brěnje ſwěcžki ſu ſo pięcza na nim 1737 ſaſměcžile. A w ſapocžatku 19. lětſtotka njebeſche hishcze na žane waſchnje w kóždym domje naſchego wózneho kraja hodowny ſchom namakac̄. Hafle wokolo lěta 1830 poſchitkownje hodowny ſchom wustupi a „žlobik” ſo bôle a bôle ſhubjuje. My móžemy po tajkim prajic̄, ſo je poſchitkowne ludowe waſchnje, Božu nót ſchom wó jſtweje měcz, hafle 80 lět ſtare.